31ab Avellanoses (bosquines de *Corylus avellana*), amb *Polystichum setiferum*..., mesohigròfiles, dels barrancs i fondals molt ombrívols de terra baixa (i de l'estatge submontà)

Aspecte

Bosquines dominades per l'avellaner, generalment denses i ombrívoles. Al sotabosc s'hi refugien força plantes eurosiberianes.

Ecologia

Àrees biogeogràfiques – Terra baixa: contrades marítimes subhumides. Muntanya mediterrània marítima.
Ambients que ocupa – Fondals frescos i humits, peus de vessant i de cingles orientats al nord, en indrets amb elevada humitat atmosfèrica i poca insolació.
Clima – Mediterrani marítim subhumit o mediterrani muntanyenc subhumit.
Substrat i sòl – Sòls humits (no entollats), profunds i més o menys eutròfics.

Flora principal

	dom.	ab.	sign.	sec.
Estrat arbustiu				
Corylus avellana (avellaner)	•		•	
Prunus avium (cirerer)			•	
Prunus lusitanica (llorer bord)			•	
Estrat herbaci				
Sanicula europaea		•	•	
Hedera helix (heura)		•		
Ajuga reptans (búgula)			•	
Campanula trachelium (campaneta d'ortiga)			•	
Doronicum pardalianches			•	
Phyllitis scolopendrium (llengua de cérvol)			•	
Polystichum setiferum			•	
Carex sylvatica				•

Distribució dins el territori català

Sobretot a les serralades dels territoris catalanídic septentrional, olositànic i ruscínic (cap de Creus); Prepirineus orientals.

Gestió, usos i problemes de conservació

Actualment no se'n fa cap mena d'explotació. La seva localització, en fondals i llocs humits, sovint de relleu abrupte, fa que la seva conservació no sigui amenaçada.

Hàbitats CORINE

31.8C2+ Avellanoses (bosquines de *Corylus avellana*), amb *Polystichum setiferum*..., mesohigròfiles, dels barrancs i fondals molt ombrívols de terra baixa (i de l'estatge submontà)
Polysticho-Coryletum O. Bolòs 1956
Doronico pardalianchis-Fraxinetum excelsioris O. Bolòs, J.M. Montserrat & A. Romo 1993

Tipus d'hàbitats d'interès comunitari

Cap.

Superfície cartografiada

975,2535 ha

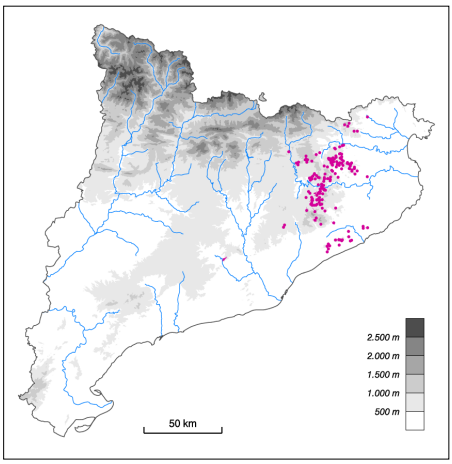

32ad Bosquines dominades per matabou (*Bupleurum fruticosum*), sovint fent el mantell marginal d'alzinars, de terra baixa

Aspecte

Bosquines denses formades per arbustos alts o arbrets, la majoria esclerofil·les. Poden comprendre, a més, algunes lianes i un estrat herbaci més aviat espars. En els ambients més humits inclouen alguns arbustos de fulla caduca, però en indrets més secs tot el component és perennifoli.

Ecologia

Àrees biogeogràfiques – Terra baixa: contrades marítimes subhumides, sobretot.

Ambients que ocupa – Forma claps o franges, generalment a redós d'alzinars, als relleixos de cingle, als peus de roques o de murs, als marges de camins o en clarianes. Rarament, fa claps extensos com a fase de recuperació forestal després d'incendis.

Clima – Mediterrani marítim.

Substrat i sòl – Principalment rocam calcari.

Flora principal

	dom.	ab.	sign.	sec.
Estrat arbustiu				
Bupleurum fruticosum (matabou)	•		•	
Quercus ilex (alzina)		•	•	
Phillyrea latifolia (fals aladern)		•	•	
Lonicera implexa (lligabosc)		•	•	
Cytisus sessilifolius			•	
Estrat herbaci				
Rubia peregrina (rogeta)		•	•	

Distribució dins el territori català

Territoris catalanídic central i meridional (i terres veïnes).

Gestió, usos i problemes de conservació

En alguns relleixos de cingle o caps de roca deu ser una formació permanent, mentre que en moltes altres situacions es tracta de vegetació secundària que espontàniament tendeix vers els alzinars.

Hàbitats CORINE

32.4G Bosquines dominades per matabou (*Bupleurum fruticosum*), sovint fent el mantell marginal d'alzinars, de terra baixa

Cytiso-Bupleuretum fruticosi Rivas Mart. 1969

Quercetum ilicis Br.-Bl. 1915

Tipus d'hàbitats d'interès comunitari

Cap.

Superfície cartografiada

152,9060 ha

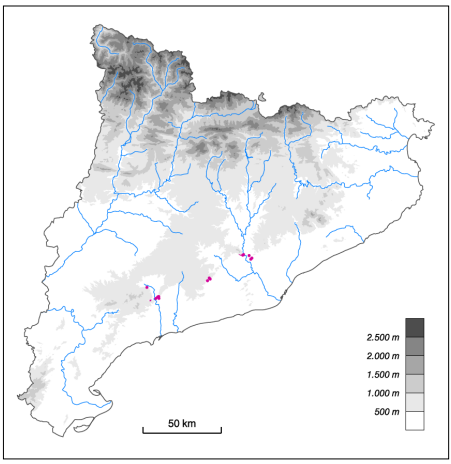

32u Brolles de romaní (*Rosmarinus officinalis*) –i timonedes–, amb foixarda (*Globularia alypum*), bufalaga (*Thymelaea tinctoria*)..., calcícoles, de terra baixa

Aspecte

Matollars més aviat baixos (50-80 cm) i clars, en què domina el romaní o hi és més o menys abundant, al costat d'altres mates o subarbustos de port semblant, diferents segons els indrets. La major part d'aquestes mates tenen fulles estretes, més o menys rígides, i capçades poc denses. També s'hi fan, però, plantes de fulla blana (malacofil·les). Sol haver-hi un estrat més baix, molt irregular i poc dens, integrat per matetes i herbes xeròfiles. Sovint hi creixen alguns arbrets dispersos, principalment el pi blanc (Pinus halepensis); de fet, sovint passen progressivament a pinedes de pi blanc amb sotabosc dominat pel romaní (unitat 42ab).

Ecologia

Àrees biogeogràfiques – Terra baixa, més rarament muntanya mediterrània o estatge submontà.

Ambients que ocupa – Indrets desforestats, sigui per tales intenses, sigui per foc; també camps abandonats de fa anys. Cap a muntanya aquestes brolles resten restringides a alguns solells més o menys arrecerats, o a costers secs.

Clima – Mediterrani.

Substrat i sòl – Roques carbonàtiques (calcàries, margues, conglomerats...); sòls bàsics, generalment rocallosos, prims, que esdevenen força secs a l'estiu.

Flora principal

	dom.	ab.	sign.	sec.
Estrat arbustiu				
Rosmarinus officinalis (romaní)	•		•	
Erica multiflora (bruc d'hivern)			•	
Thymalea tinctoria (bufalaga)			•	
Linum tenuifolium subsp. *suffruticosum* (maleïda)			•	
Lithospermum fruticosum (sanguinària blava)			•	
Globularia alypum (foixarda)			•	
Anthyllis cytisoides (albada)			•	
Cistus clusii (esteperola)			•	
Helianthemum syriacum (romer blanc)			•	
Juniperus oxycedrus (càdec)			•	
Estrats subarbustiu i herbaci				
Fumana ericoides var. *spachii*			•	
Fumana thymifolia			•	
Helianthemum apenninum			•	
Brachypodium retusum (llistó)				•
Thymus vulgaris (farigola, timó)				•

Distribució dins el territori català

General, tret dels Pirineus axials.

Gestió, usos i problemes de conservació

Tot i que aquesta unitat és en molts casos fruit de desforestació, també ocupa notables superfícies de manera més o menys permanent, com ara serrats, costers rocallosos i altres indrets amb poc sòl. Aquest fet, i també la seva persistència com a vegetació lligada als focs forestals i a d'altres tipus d'agressió envers els boscos mediterranis, fan que no calgui témer per la seva conservació.

Hàbitats CORINE

32.42 Brolles dominades per romaní (*Rosmarinus officinalis*), calcícoles, de terra baixa
Erico-Thymelaeetum tinctoriae (Br.-Bl. et al.) A. et O. Bolòs 1950
Rosmarino-Lithospermetum Br.-Bl. 1924
Rosmarino officinalis-Linetum suffruticosi (Br.-Bl. et al.) Br.-Bl. et O. Bolòs 1957
Anthyllido-Cistetum clusii Br.-Bl. et al. 1935
Moricandio moricandioidis-Rosmarinetum officinalis Conesa et Recasens 1990
Euphorbio isatidifoliae-Rosmarinetum officinalis Conesa 2001
Exclusiu. Dominant.

32.431 Estepars dominats per estepa blanca (*Cistus albidus*), calcícoles, de terra baixa
Erico-Thymelaeetum tinctoriae (Br.-Bl. et al.) A. et O. Bolòs 1950
Exclusiu. Minoritari.

32.433 Brolles amb abundància d'estepa borrera (*Cistus salviifolius*), calcícoles, de terra baixa
Erico-Thymelaeetum tinctoriae (Br.-Bl. et al.) A. et O. Bolòs 1950
etc.
Exclusiu. Minoritari.

32.45 Brolles baixes dominades per càdec (*Juniperus oxycedrus*), calcícoles, de terra baixa
Erico-Thymelaeetum tinctoriae (Br.-Bl. et al.) A. et O. Bolòs 1950
etc.
Exclusiu. Minoritari.

32.4B + 32.2121 Brolles amb dominància o abundància de bruc d'hivern (*Erica multiflora*), calcícoles, de les contrades marítimes
Erico-Thymelaeetum tinctoriae (Br.-Bl. et al.) A. et O. Bolòs 1950
Rosmarino-Lithospermetum Br.-Bl. 1924
etc.
Exclusiu. Minoritari.

32.4C Brolles dominades per foixarda (*Globularia alypum*), calcícoles, de terra baixa

Erico-Thymelaeetum tinctoriae (Br.-Bl. et al.) A. et O. Bolòs 1950

Anthyllido-Cistetum clusii Br.-Bl. et al. 1935

etc.

Exclusiu. Minoritari.

32.4D Timonedes dominades per cistàcies baixes (*Helianthemum syriacum*, *H. hirtum*..., *Fumana ericoides*, *F. thymifolia*...), calcícoles, d'indrets secs de terra baixa

Erico-Thymelaeetum tinctoriae (Br.-Bl. et al.) A. et O. Bolòs 1950

Anthyllido-Cistetum clusii Br.-Bl. et al.1935

etc.

Exclusiu. Minoritari.

32.4E Timonedes dominades per sanguinària blava (*Lithospermum fruticosum*), calcícoles, de terra baixa

Rosmarino-Lithospermetum Br.-Bl. 1924

Genisto-Cistetum clusii Br.-Bl. et O. Bolòs 1957

etc.

Exclusiu. Minoritari.

32.4F Brolles amb abundància de bufalaga (*Thymelaea tinctoria*), calcícoles, de terra baixa

Erico-Thymelaeetum tinctoriae (Br.-Bl. et al.) A. et O. Bolòs 1950

Genisto-Cistetum clusii Br.-Bl. et O. Bolòs 1957

Rosmarino officinalis-Linetum suffruticosi (Br.-Bl. et al.) Br.-Bl. et O. Bolòs 1957

etc.

Exclusiu. Minoritari.

32.4H + 32.274 Brolles dominades per gatosa (*Ulex parviflorus*), calcícoles, de les contrades mediterrànies

Erico-Thymelaeetum tinctoriae (Br.-Bl. et al.) A. et O. Bolòs 1950

Anthyllido-Cistetum clusii Br.-Bl. et al. 1935

etc.

Exclusiu. Minoritari en general, bé que localment abundant.

Tipus d'hàbitats d'interès comunitari

Cap.

Superfície cartografiada

162.833,6857 ha

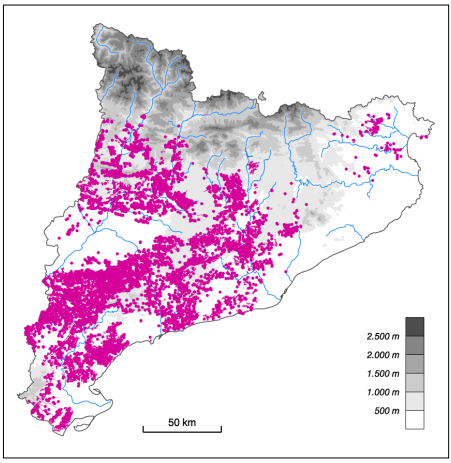

34g Fenassars (prats de *Brachypodium phoenicoides*), amb *Euphorbia serrata*, *Galium lucidum* (espunyidella blanca)..., xeromesòfils, de sòls profunds de terra baixa i de la baixa muntanya mediterrània

Aspecte

Prats més o menys verds durant tot l'any, de 40 a 80 cm d'alçària, dominats pel fenàs de marge. El recobriment vegetal d'aquesta gramínia és molt elevat (del 50 al 95 %), de manera que la resta de plantes no són mai gaire abundants i fan el paper d'acompanyants.

Ecologia

Àrees biogeogràfiques – Terra baixa i muntanya mediterrània.

Ambients que ocupa – Talussos, marges de conreus i erms. El pendent i l'exposició són molt variables, des de llocs plans fins a talussos de vora 80º d'inclinació.

Clima – Mediterrani subhumit.

Substrat i sòl – Sòls profunds i ben airejats, tant àcids com bàsics, i amb un cert grau d'humitat.

Flora principal

	dom.	ab.	sign.	sec.
Brachypodium phoenicoides (fenàs)	•		•	
Galium lucidum (espunyidella blanca)		•	•	
Plantago lanceolata (plantatge de fulla estreta)		•		
Euphorbia serrata (lleteresa)			•	
Centaurea aspera (bracera)				•
Hypericum perforatum (pericó)				•
Daucus carota (pastanaga borda)				•
Eryngium campestre (panical)				•

Distribució dins el territori català

Hàbitat molt estès pel país, però rar al territori sicòric i als Pirineus i al territori catalanídic meridional. De 50 a 900 m d'altitud.

Gestió, usos i problemes de conservació

Els fenassars són pasturats per ovelles i cabres. Actualment es troben més aviat en expansió a causa de l'abandó de les terres de conreu: quan cessa l'activitat agrícola, el fenàs colonitza ràpidament els sòls profunds dels camps abandonats i dels ermots i s'hi estableix durant molt de temps, formant unes tofes denses i atapeïdes que dificulten la germinació dels arbres i dels arbustos. Aquest comportament fa que alguns autors considerin els fenassars comunitats entorpidores de la successió progressiva.

Hàbitats CORINE

34.36 Fenassars (prats de *Brachypodium phoenicoides*), amb *Euphorbia serrata*, *Galium lucidum* (espunyidella blanca)..., xeromesòfils, de sòls profunds de terra baixa i de la baixa muntanya mediterrània

Brachypodietum phoenicoidis Br.-Bl. 1924

Trisetario-Brachypodietum phoenicoidis (A. et O. Bolòs) O. Bolòs 1956

Polygalo-Ononidetum spinosae O. Bolòs (1959) 1983

Tipus d'hàbitats d'interès comunitari

Cap.

Superfície cartografiada

9.136,6732 ha

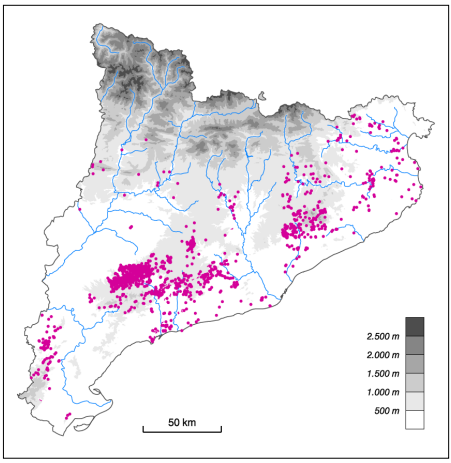

34h Llistonars (prats secs de *Brachypodium retusum*), i prats terofítics calcícoles, de terra baixa

Aspecte

Prats secs rics en plantes anuals, de vegades dominats per una gramínia perenne, el llistó. A la primavera el llistonar és de color verd i tendre, i entremig de les tofes de llistó i de salvió, d'uns 40 cm d'alçada, s'hi fa una munió de petites plantes anuals que no solen ultrapassar els 10 cm (en conjunt, més de trenta-cinc espècies). A l'estiu, tots els teròfits moren, la part aèria de les plantes perennes s'asseca en part i l'hàbitat adquireix un característic color torrat pallós. A principi d'hivern, únicament són visibles les mates perennes i no queda ni rastre dels teròfits, que germinaran en arribar el bon temps. Els pradells sense llistó no solen tenir un recobriment herbaci gaire elevat, ni tan sols en l'època de màxim desenvolupament vegetatiu (primavera); a l'època seca es redueixen a la mínima expressió o desapareixen de la vista.

Ecologia

Àrees biogeogràfiques – Terra baixa (i muntanya mediterrània).

Ambients que ocupa – Vessants poc pendents i petits replans i terraprims, entre 100 i 1.000 m d'altitud.

Clima – Mediterrani o mediterrani muntanyenc.

Substrat i sòl – Roques carbonàtiques. Sòls poc profunds, sovint molt prims, i poc o molt pedregosos, que s'assequen a l'estiu.

Flora principal

	dom.	ab.	sign.	sec.
Arbustos i mates				
Phlomis lychnitis (salvió)		•	•	
Genista scorpius (argelaga)				•
Thymus vulgaris (farigola, timó)				•
Herbes				
Brachypodium retusum (llistó)	•		•	
Ruta angustifolia (ruda)		•	•	
Eryngium campestre (panical)		•		
Koeleria vallesiana (herba rodona)		•		
Desmazeria rigida		•		
Sedum sediforme (crespinell gros)		•		
Medicago minima (melgó)		•		
Sedum album (crespinell blanc)		•		
Sedum acre (crespinell groc)		•		
Linum strictum (llinet)		•		
Hornungia petraea			•	
Micropus erectus			•	
Clypeola jonthlaspi (crenolla de roca)			•	
Galium parisiense			•	
Trigonella monspeliaca			•	
Alyssum simplex			•	
Lithospermum apulum			•	
Minuartia campestris			•	
Bupleurum semicompositum			•	
Bupleurum baldense			•	
Arenaria conimbricensis			•	
Erodium sanguis-christi			•	
Euphorbia exigua (lleterola)			•	
Dipcadi serotinum (marcet)			•	

Distribució dins el territori català

General, només manca als Pirineus axials.

Gestió, usos i problemes de conservació

El llistonar és pasturat a la primavera per ovelles i cabres. Actualment es troba en una certa regressió, ja que la disminució dels ramats afavoreix que sigui envaït per plantes arbustives.

Hàbitats CORINE

34.511 Llistonars (prats secs de *Brachypodium retusum*) amb teròfits, calcícoles, de terra baixa

Phlomido-Brachypodietum retusi Br.-Bl. 1924

Ruto angustifolii-Brachypodietum retusi Br.-Bl. et O. Bolòs 1957

Exclusiu de la unitat i, dins d'aquesta, dominant.

34.5131 Prats de teròfits, calcícoles, de terra baixa, a la Mediterrània occidental

Vulpio unilateralis-Minuartietum campestris Mayoral 1992

Saxifrago tridactylitidis-Hornungietum petraeae Izco 1974

Teucrio-Arenarietum fontqueri Romo 1989

Vicio-Moehringietum pentandrae O. Bolòs et J.M. Monts. 1981

Clypeolo jonthlaspii-Psiluretum incurvi Guàrdia et Ninot in Casas & al. 1989

Erodio-Arenarietum conimbricensis A. et O. Bolòs 1950

Sedetum micrantho-sediformis O. Bolòs et Masalles 1981

Onobrychido-Barbuletum acutae Br.-Bl. 1931

Cardamino-Erophiletum praecocis O. Bolòs 1981

Allio sphaerocephali-Poetum bulbosae O. Bolòs 1996

Arenarietum viridis O. Bolòs 1956

Scillo-Erodietum sanguis-christi Br.-Bl. et al. 1935

Exclusiu de la unitat. Probabilitat no gaire alta dins de la unitat, car sol fer clapes molt petites.

Tipus d'hàbitats d'interès comunitari

6220* Prats mediterranis rics en anuals, basòfils (*Thero-Brachypodietalia*)

Superfície cartografiada

15.399,5364 ha

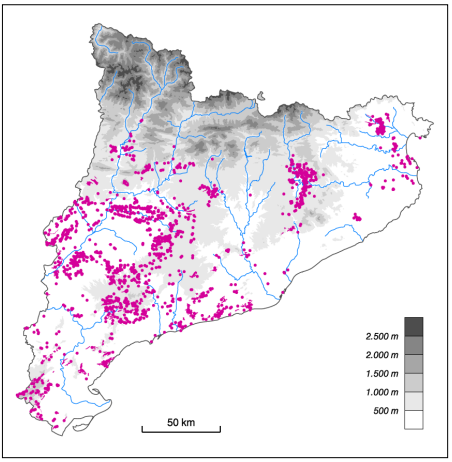

34q Prats, sovint emmatats, de pelaguers (*Stipa offneri*, *S. pennata*, *S. capillata*) amb teròfits, calcícoles i xeròfils, de terra baixa (i de l'estatge submontà)

Aspecte

Prats, força alts, dominats per diversos pelaguers. Es reconeixen bé, sobretot a final d'estiu i a la tardor, quan les espigues d'aquestes gramínies han desenvolupat llargues arestes lluents, i de vegades plomoses, que el vent belluga. No hi són mai rars els matolls (farigola i romaní, sobretot) i, als espais buits, s'hi fan força plantes anuals.

Ecologia

Àrees biogeogràfiques – Terra baixa; eventualment, a l'estatge montà.
Ambients que ocupa – Costers secs, poc o molt pendents.
Clima – Mediterrani marítim i continental.
Substrat i sòl – Terrenys calcaris. Sòls bàsics.

Flora principal

	dom.	ab.	sign.	sec.
Mates				
Thymus vulgaris (farigola, timó)		•		
Rosmarinus officinalis (romaní)		•		
Salvia lavandulifolia (sàlvia)				•
Sideritis hirsuta (herba de la feridura)				•
Helianthemum italicum (herba passerella)				•
Herbes				
Stipa offneri (sanadella)		•	•	
Stipa pennata (pelaguer plomós)		•	•	
Stipa capillata (pelaguer)		•	•	
Brachypodium retusum (llistó)		•		
Koeleria vallesiana (herba rodona)		•		
Convolvulus lanuginosus (campaneta cabdellada)		•		
Micropus erectus				•
Brachypodium distachyon				•
Bupleurum baldense				•

Distribució dins el territori català

Territoris ruscínic, catalanídic, ausosegàrric i sicòric, i Prepirineus centrals.

Gestió, usos i problemes de conservació

A la primavera s'aprofita com a pastura del bestiar oví i boví. La seva conservació no presenta cap problema mentre es mantingui aquesta activitat; en cas contrari, el prat es pot emmatar fàcilment.

Hàbitats CORINE

34.6322+ Prats, sovint emmatats, de pelaguers (*Stipa offneri*, *S. pennata*, *S. capillata*) amb teròfits, calcícoles i xeròfils, de terra baixa (i de l'estatge submontà)

Brachypodio-Stipetum mediterraneae O. Bolòs 1954
Euphorbio-Stipetum offneri Br.-Bl. et O. Bolòs 1957
Convolvuletum lanuginosi (Br.-Bl. et al.) O. Bolòs 1967
Sideritetum cavanillesii Br.-Bl. et Bolòs 1957
etc.

Tipus d'hàbitats d'interès comunitari

Cap.

Superfície cartografiada

217,0681 ha

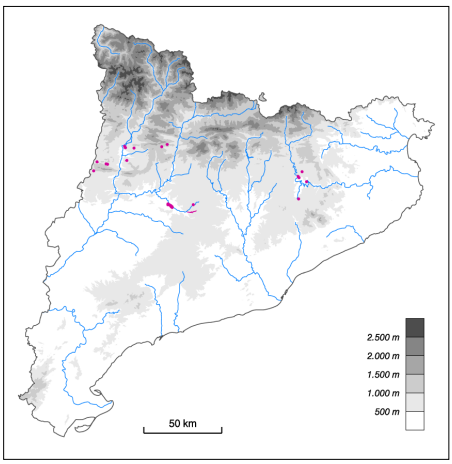

42ab Pinedes de pi blanc (*Pinus halepensis*), amb sotabosc de brolles calcícoles, de les contrades mediterrànies

Aspecte

Pinedes de pi blanc, sovint molt obertes, que duen un estrat arbustiu format per matollars heliòfils, bàsicament brolles de romaní, força riques florísticament.

Ecologia

Àrees biogeogràfiques – Terra baixa.
Ambients que ocupa – Diversos.
Clima – Mediterrani.
Substrat i sòl – Substrat calcari; sòl sovint pedregós.

Flora principal

	dom.	ab.	sign.	sec.
Estrat arbori				
Pinus halepensis (pi blanc)	•			
Estrat arbustiu				
Rosmarinus officinalis (romaní)			•	
Erica multiflora (bruc d'hivern)			•	
Bupleurum fruticescens (botja groga)			•	
Cistus clusii (esteperola)			•	
Genista biflora (ginestera)			•	
Ulex parviflorus (gatosa)				•
Genista scorpius (argelaga)		•		
Estrat herbaci				
Brachypodium retusum (llistó)		•		

Distribució dins el territori català

Territoris sicòric, ausosegàrric, catalanídic, olositànic i ruscínic, també, més rarament, als Prepirineus centrals.

Gestió, usos i problemes de conservació

Sotmeses a explotació forestal. Les que apareixen a les contrades marítimes corresponen generalment a comunitats secundàries que tendeixen a evolucionar de manera natural vers alzinars o màquies. Les de terres interiors semblen en gran part vegetació potencial; només les que es fan en fondals o planes fèrtils són comunitats inestables que evolucionarien vers el carrascar. La conservació d'aquestes arbredes es pot veure amenaçada pels incendis i per l'extensió del sòl urbà.

Hàbitats CORINE

42.8414+ Pinedes de pi blanc (*Pinus halepensis*), amb sotabosc de brolles calcícoles, de les contrades marítimes
Rosmarino-Ericion Br.-Bl. 1915
Exclusiu d'aquesta unitat. Força més important que l'hàbitat següent, atesa la seva àrea de distribució més extensa.

42.8415+ Pinedes de pi blanc (*Pinus halepensis*), amb sotabosc de brolles calcícoles, de les contrades interiors
Rosmarino-Ericion Br.-Bl. 1915
Exclusiu d'aquesta unitat. Menys estès que el precedent.

Tipus d'hàbitats d'interès comunitari

9540 Pinedes mediterrànies

Superfície cartografiada

119.000,0667 ha

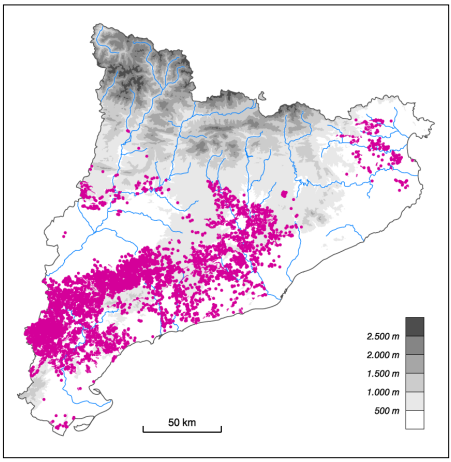

44h Alberedes (i pollancredes) amb vinca (*Vinca difformis*), de la terra baixa (i de la muntanya mitjana)

Aspecte

Bosc caducifoli d'àlbers, sovint barrejats amb altres arbres de ribera, com ara oms i freixes de fulla petita. Els estrats arbustiu i herbaci són força irregulars i més aviat pobres, bé que hi destaquen algunes herbes molt típiques, com és la mateixa vinca. Quan l'hàbitat és alterat, pot esdevenir inextricable per l'abundància d'arbustos espinosos. A les comarques meridionals s'empobreix en espècies eurosiberianes.

Ecologia

Àrees biogeogràfiques – Terra baixa, principalment a les contrades marítimes subhumides.
Ambients que ocupa – Marges de rius i rieres, en indrets inundats només esporàdicament.
Clima – Mediterrani marítim.
Substrat i sòl – Terres al·luvials, amb un nivell de la capa freàtica poc profund però força estable.

Flora principal

	dom.	ab.	sign.	sec.
Estrat arbori				
Populus alba (àlber)	•		•	
Populus nigra (pollancre)		•	•	
Ulmus minor (om)		•		
Fraxinus angustifolia (freixe de fulla petita)				•
Estrats arbustiu i lianoide				
Rubus ulmifolius (esbarzer)		•		
Hedera helix (heura)		•		
Rubus caesius (romegueró)			•	
Estrat herbaci				
Vinca difformis (vinca)		•	•	
Arum italicum (sarriassa)			•	
Aristolochia longa			•	
Viola alba (violeta de bosc)				•
Brachypodium sylvaticum (fenàs de bosc)				•

Distribució dins el territori català

Territoris catalanídic i ausosegàrric i àrees properes.

Gestió, usos i problemes de conservació

Tradicionalment, i fins als darrers decennis, aquesta albereda ha estat molt alterada i sovint convertida en terres agrícoles (horts, plantacions de pollancres) aprofitant la qualitat del sòl i la capa freàtica poc profunda. Darrerament sembla que està en procés de recuperació, a conseqüència de l'abandonament de cultius o, més rarament, de repoblacions específiques.

Hàbitats CORINE

44.6111+ Alberedes (i pollancredes) amb vinca (*Vinca difformis*), de la terra baixa (i de la muntanya mitjana)
Vinco-Populetum albae (O. Bolòs et R. Mol.) O. Bolòs 1962

Tipus d'hàbitats d'interès comunitari

92A0 Alberedes, salzedes i altres boscos de ribera

Superfície cartografiada

1.882,1667 ha

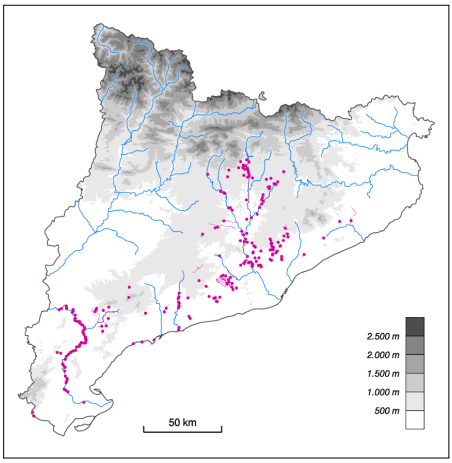

45c Alzinars (boscos o màquies de *Quercus ilex*) de terra baixa

Aspecte

Formacions forestals denses i ombrívoles, amb un sotabosc divers i sovint important, en què predominen els esclerofil·les. Als boscos més ben desenvolupats, s'hi pot distingir un estrat arbustiu alt, que acull alguns laurifolis, i un de baix. A més, hi són especialment freqüents les lianes que per mitjans diversos (tiges volubles, circells, agullons...) s'enfilen sobre els arbustos o sobre les mateixes alzines en cerca de la llum directa del Sol. L'estrat herbaci és molt dispers, constituït per plantes que aguanten bé la penombra. Als boscos baixos i a les màquies, aquesta estructura és més simplificada. En l'aspecte de composició específica, els alzinars presenten força variabilitat segons el territori on es fan; pot ser que hi penetrin alguns arbres caducifolis, com és ara el server o algun roure, o bé algunes plantes d'ambients més secs, com el càdec o la savina.

Ecologia

Àrees biogeogràfiques – Terra baixa: contrades marítimes subhumides (i muntanya mediterrània marítima).

Ambients que ocupa – Vessants de puigs i serres, però també algunes planes.

Clima – Mediterrani marítim (o mediterrani muntanyenc), subhumit.

Substrat i sòl – Substrats diversos. Sòls profunds i madurs, amb un horitzó orgànic superficial ben desenvolupat; més rarament, sòls relativament esquelètics i pedregosos.

Flora principal

	dom.	ab.	sign.	sec.
Estrat arbori				
Quercus ilex (alzina)	•		•	
Estrat arbustiu				
Viburnum tinus (marfull)		•	•	
Arbutus unedo (arboç)		•	•	
Phillyrea latifolia (aladern fals)			•	
Rhamnus alaternus (aladern)			•	
Pistacia lentiscus (llentiscle)			•	
Estrats herbaci i lianoide				
Rubia peregrina (rogeta)		•	•	
Lonicera implexa (lligabosc)			•	
Smilax aspera (arítjol)			•	
Viola alba (violeta de bosc)			•	
Ruscus aculeatus (galzeran)			•	
Asplenium onopteris (falzia negra)			•	

Distribució dins el territori català

Pirineus orientals i territoris ruscínic, olositànic i catalanídic (i molt localment a l'ausosegàrric). Excepcionalment, en alguns fondals i congostos dels Prepirineus centrals.

Gestió, usos i problemes de conservació

Fins fa poc, els boscos d'alzines s'havien aprofitat per carbonejar o per fer-hi pasturar el bestiar. L'abandó d'aquestes pràctiques n'ha propiciat la recuperació, especialment en els vessants més rostos (sempre menys alterats), a les obagues (on la regeneració és relativament ràpida) i àdhuc en alguns solells de les àrees muntanyoses. Per això, molts dels alzinars actuals presenten estructures simplificades (màquies, arbredes amb molt poc sotabosc...). Pocs alzinars hi ha a les terres planes, transformades per l'agricultura o pel desenvolupament urbà; per això, els que encara s'hi conserven caldria preservar-los i procurar que evolucionin de manera natural, per tal de tenir-ne alguna mostra ben madura.

Hàbitats CORINE

32.1121+ Màquies d'alzina (*Quercus ilex*), acidòfiles, de terra baixa i de la muntanya mediterrània
Quercetum ilicis Br.-Bl. 1915
Exclusiu de la unitat. Força freqüent, restringit a terrenys àcids.

32.1131+ Màquies d'alzina (*Quercus ilex*), calcícoles, de terra baixa i de la muntanya mediterrània
Quercetum ilicis Br.-Bl. 1915
Exclusiu de la unitat. Força freqüent, restringit a terrenys calcaris.

32.11611+ Màquies denses d'alzina (*Quercus ilex*), amb aspecte de bosc menut
Quercetum ilicis Br.-Bl. 1915
Asplenio-Quercetum ilicis Br.-Bl. 1936 em. nom. Rivas Mart. 1975
Exclusiu de la unitat. Poc freqüent, de manera dispersa per tot el país.

45.3121+ Alzinars de terra baixa, catalanooccitans
Quercetum ilicis Br.-Bl. 1915
Exclusiu de la unitat. Dispers per tot el país, però més aviat poc freqüent (si entenem per alzinars els boscos ben desenvolupats).

Tipus d'hàbitats d'interès comunitari

9340 Alzinars i carrascars

Superfície cartografiada

56.608,3997 ha

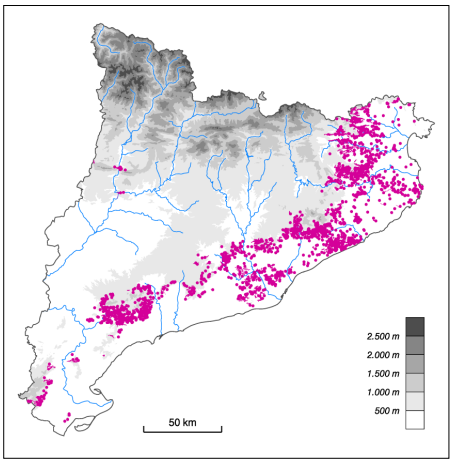

45d Boscos mixtos d'alzina (*Quercus ilex*) i roures (*Quercus faginea*, *Q. pubescens*...), de terra baixa i de l'estatge submontà

Aspecte

Alzinars amb força roures, diferents segons el territori. Al nord del Llobregat s'hi sol fer el roure martinenc, algun híbrid emparentat, com el roure cerrioide, o bé el roure africà, aquest darrer, especialment, a la comarca de la Selva. De Garraf cap al sud hom hi veu quasi sempre el roure valencià; localment, a la serra de Prades, hi pot haver algun alzinar amb roure reboll (*Quercus pyrenaica*). El sotabosc sol ser més clar que el dels alzinars típics i incorpora algunes plantes submediterrànies.

Ecologia

Àrees biogeogràfiques – Terra baixa: contrades marítimes subhumides. Muntanya mediterrània marítima.

Ambients que ocupa – Vessants obacs i fons de vall. A les àrees muntanyenques es pot fer en orientacions intermèdies i en solells.

Clima – Mediterrani marítim subhumit o mediterrani muntanyenc subhumit.

Substrat i sòl – Substrats diversos. Sòls profunds i madurs, amb un horitzó orgànic superficial ben desenvolupat.

Flora principal

	dom.	ab.	sign.	sec.
Estrat arbori				
Quercus ilex (alzina)		•	•	
Quercus pubescens (roure martinenc)		•		
Quercus x *cerrioides* (roure cerrioide)		•		
Quercus faginea (roure valencià)		•		
Quercus canariensis (roure africà)		•		
Estrat arbustiu				
Phillyrea latifolia (aladern fals)		•	•	
Rhamnus alaternus (aladern)		•	•	
Arbutus unedo (arboç)			•	
Crataegus monogyna (arç blanc)				•
Prunus spinosa (aranyoner)				•
Estrats herbaci i lianoide				
Rubia peregrina (rogeta)		•	•	
Lonicera implexa (lligabosc)		•	•	
Ruscus aculeatus (galzeran)		•	•	
Brachypodium sylvaticum (fenàs de bosc)		•	•	
Euphorbia amygdaloides (lleteresa de bosc)		•	•	
Hedera helix (heura)		•		

Distribució dins el territori català

Pirineus orientals i territoris ruscínic, olositànic, ausosegàrric i catalanídic.

Gestió, usos i problemes de conservació

Temps enrere molt explotats, especialment per a llenya i carbó. Actualment estan representats en gran part per boscos joves, amb arbres no gaire grossos, en procés de recuperació i d'evolució cap a estadis més madurs.

Hàbitats CORINE

45.3122+ Alzinars amb roures (*Quercus faginea*, *Q. pubescens*...), de terra baixa i de l'estatge submontà *Quercetum ilicis* Br.-Bl. 1915 subass. *quercetosum cerrioidis*, subass. *quercetosum pubescentis*, subass. *quercetosum valentinae*

Tipus d'hàbitats d'interès comunitari

9340 Alzinars i carrascars

Superfície cartografiada

8.996,8162 ha

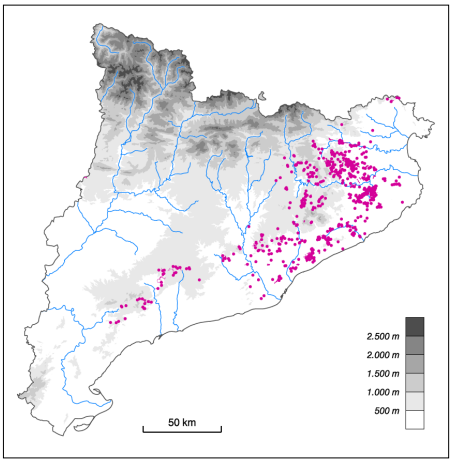

45e Alzinars (boscos o màquies de *Quercus ilex*) muntanyencs

Aspecte

Formacions forestals denses i ombrívoles, dominades per l'alzina, amb algun arbre muntanyenc. L'estrat arbustiu és poc dens, constituït per esclerofil·les (de vegades, boix) i caducifolis. L'estrat herbaci és relativament divers, i comprèn algunes herbes pròpies més aviat de les rouredes. El sotabosc és força divers, d'acord amb la natura silícia o calcària de l'indret.

Ecologia

Àrees biogeogràfiques – Muntanya mediterrània marítima.

Ambients que ocupa – Vessants poc o molt pendents.

Clima – Mediterrani muntanyenc subhumit.

Substrat i sòl – Roques diverses. Sòl sovint profund, però de vegades irregular i rocallós; generalment amb un horitzó orgànic ben desenvolupat.

Flora principal

	dom.	ab.	sign.	sec.
Estrat arbori				
Quercus ilex (alzina)	•		•	
Quercus pubescens (roure martinenc)			•	
Sorbus torminalis (moixera de pastor)			•	
Sorbus aria (moixera)			•	
Ilex aquifolium (grèvol)			•	
Castanea sativa (castanyer)			•	
Estrat arbustiu				
Erica arborea (bruc boal)		•	•	
Phillyrea latifolia (aladern fals)			•	
Buxus sempervirens (boix)			•	
Lonicera xylosteum (boix moll)			•	
Viburnum lantana (tintillaina)			•	
Coronilla emerus (coronil·la boscana)			•	
Genista triflora			•	
Estrats herbaci i lianoide				
Lonicera implexa (lligabosc)			•	
Lonicera periclymenum (lligabosc)			•	
Rubia peregrina (rogeta)			•	
Hedera helix (heura)			•	
Asplenium onopteris (falzia negra)			•	
Viola alba (violeta de bosc)			•	
Daphne laureola (lloreret)			•	
Fragaria vesca (maduixera)			•	
Hepatica nobilis (herba fetgera)			•	
Brachypodium sylvaticum (fenàs de bosc)			•	

Distribució dins el territori català

Pirineus orientals i territoris olositànic, ausosegàrric i catalanídic.

Gestió, usos i problemes de conservació

El carboneig i l'explotació del sotabosc van propiciar, en altre temps, que molts alzinars muntanyencs esdevinguessin clars o es veiessin reduïts a l'estadi de màquia. Després, l'abandó d'aquestes pràctiques forestals els ha permès evolucionar cap a formacions més madures. Només en alguns barrancs de difícil accés n'hi ha mostres que semblen no haver estat tocades i que es podrien considerar totalment naturals. La resta es troben en procés de recuperació, tot i que el creixement lent, tant de l'alzina com de les altres plantes llenyoses que l'acompanyen, fa que actualment encara conservin l'estructura heretada de l'explotació.

Hàbitats CORINE

32.1121+ Màquies d'alzina (*Quercus ilex*), acidòfiles, de terra baixa i de la muntanya mediterrània

Asplenio-Quercetum ilicis Br.-Bl. 1936 em. nom. Rivas Mart. 1975

Exclusiu de la unitat. Força freqüent, restringit a terrenys àcids.

32.1131+ Màquies d'alzina (*Quercus ilex*), calcícoles, de terra baixa i de la muntanya mediterrània

Asplenio-Quercetum ilicis Br.-Bl. 1936 em. nom. Rivas Mart. 1975

Exclusiu de la unitat. Força freqüent, restringit a terrenys calcaris.

32.11611+ Màquies denses d'alzina (*Quercus ilex*), amb aspecte de bosc menut

Asplenio-Quercetum ilicis Br.-Bl. 1936 em. nom. Rivas Mart. 1975

Exclusiu de la unitat. Poc freqüent, de manera dispersa.

45.3131+ Alzinars muntanyencs en terreny silici, catalanooccitans

Asplenio-Quercetum ilicis Br.-Bl. 1936 em. nom. Rivas Mart. 1975

Exclusiu de la unitat. Restringit als terrenys àcids, i més aviat poc freqüent (si entenem per alzinars els boscos ben desenvolupats).

45.3132+ Alzinars muntanyencs en terreny calcari, dels Pirineus orientals i dels territoris ruscínic, olositànic i catalanídic

Quercetum ilicis Br.-Bl. 1915 subass. *viburnetosum lantanae*, subass. *quercetosum valentinae*...

Asplenio-Quercetum ilicis Br.-Bl. 1936 em. nom. Rivas Mart. 1975

Exclusiu de la unitat. Restringit a rocam calcari, i més aviat poc freqüent (si entenem per alzinars els boscos ben desenvolupats).

45.321 Bosquets d'alzines (*Quercus ilex*) que colonitzen ambients calents i sovint rocosos de la muntanya mitjana

Asplenio-Quercetum ilicis Br.-Bl. 1936 em. nom. Rivas Mart. 1975

Exclusiu de la unitat. Poc freqüent dins de la unitat, dispers per les àrees de muntanya.

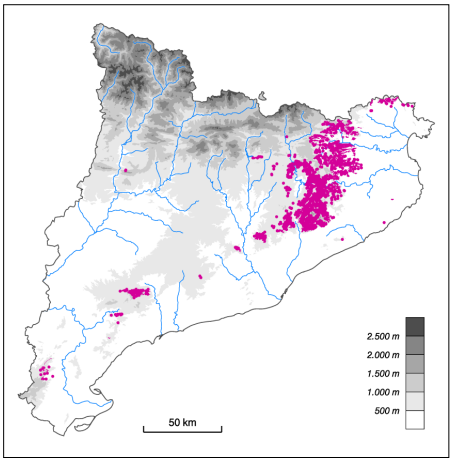

Tipus d'hàbitats d'interès comunitari

9340 Alzinars i carrascars

Superfície cartografiada

59.657,4780 ha

62a Cingles i penyals calcaris de les contrades mediterrànies càlides

Aspecte

Fisiognomia força diversa segons la natura de la roca i la situació fisiogràfica. Als indrets solells s'hi fan poblaments dispersos de mates, petites o mitjanes, sovint de fullatge blanquinós, que arrelen a les escletxes de la roca, amb les quals es barregen herbes vivaces, graminoides o de fulla plana. Hi predominen les plantes adaptades a la sequera i a les altes temperatures, que exhibeixen caràcters morfològics especials (pilositat densa, fulles crasses, petites o convolutes...). En obagues o en llocs ombrejats, els tapissos de molses cobreixen densament els relleixos i els replanets de la roca, i s'estenen, fins i tot, per les parets verticals; entremig hi creixen esparsament algunes falgueres, resistents a llargs períodes d'eixut, i algunes plantes crasses.

Ecologia

Àrees biogeogràfiques – Terra baixa i muntanya mediterrània (i muntanya mitjana).

Ambients que ocupa – Parets de roca i esqueis d'orientació diversa.

Clima – Medioeuropeu, mediterrani muntanyenc o mediterrani. Hàbitat lligat sobretot al topoclima concret de cada pany de roca.

Substrat i sòl – Roques carbonàtiques, generalment calcàries compactes, però també gresos i conglomerats fissurats. No es pot parlar de sòl en sentit estricte, però a les escletxes i replanets s'hi acumulen materials fins i matèria orgànica que retenen l'aigua d'escolament i permeten el creixement de les plantes.

Flora principal

	dom.	ab.	sign.	sec.
Plantes vasculars				
Jasonia saxatilis (te de roca)			•	
Linaria origanifolia subsp. *cadevalli*			•	
Lavatera maritima (malva de roca)			•	
Cheirolophus intybaceus			•	
Satureja fruticosa (poniol)			•	
Melica arrecta			•	
Piptatherum coerulescens			•	
Polypodium vulgare s.l. (polipodi)			•	
Ceterach officinarum (dauradella)			•	
Asplenium trichomanes (falzia roja)			•	
Umbilicus rupestris (barretets)			•	
Sedum dasyphyllum (crespinell)			•	
Molses				
Ctenidium molluscum			•	
Pterogonium ornithopodioides			•	

	dom.	ab.	sign.	sec.
Líquens				
Verrucaria spp.				
Xanthoria spp.				
Caloplaca spp.				
Roccella phycopsis (orxella)				
Anema nummularia				

Distribució dins el territori català

Sobretot a les contrades mediterrànies i als Prepirineus.

Gestió, usos i problemes de conservació

Ambients en principi poc freqüentats, però utilitzats per diferents col·lectius capaços d'alterar-los. En alguns llocs, hi ha costum de recollir-hi plantes remeieres, com ara el poniol o el te de roca, cosa que no suposa cap amenaça important mentre no es faci de manera excessiva. La pràctica de l'escalada també pot ser perjudicial en casos extrems. L'explotació de les roques calcàries per extreure'n pedra destinada a la fabricació de ciment és molt més greu, ja que porta a l'eliminació de l'hàbitat. Si aquestes accions poden suposar una amenaça per a les plantes de roca, encara ho són més per als animals que hi viuen o hi nien.

Hàbitats CORINE

62.1111 Roques calcàries amb vegetació casmofítica, termòfila, de les contrades mediterrànies

Diantho-Lavateretum maritimae (Br.-Bl. et Meier) Br.-Bl. 1952

Jasonio-Linarietum cadevallii A. Bolòs et O. Bolòs 1950

Melico-Saturejetum fruticosae O. Bolòs et J. Vives 1957

Sedo-Piptathreretum coerulescentis O. Bolòs et Vigo 1984

Exclusiu de la unitat. Força freqüent i de superfície mitjana.

62.1115 Roques calcàries ombrejades, amb vegetació comofítica de molses i falgueres, de les contrades mediterrànies

Anomodonto-Polypodietum australis Br.-Bl. 1931

Exclusiu de la unitat. Poc freqüent i de superfície reduïda.

62.41 Roques calcàries colonitzades per líquens, no litorals

Forma part també de la unitat 62b. Ocupa superfícies extenses i sol ser dominant.

Tipus d'hàbitats d'interès comunitari

8210 Costers rocosos calcaris amb vegetació rupícola [llevat de l'hàbitat 62.41]

Superfície cartografiada

12.673,8570 ha

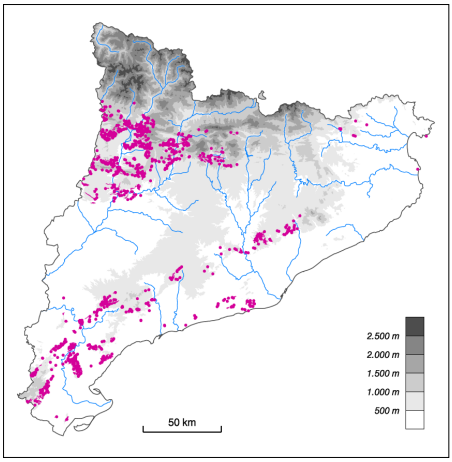

62b Cingles i penyals calcaris de muntanya

Aspecte

Roques d'aspecte divers, amb un recobriment variable de líquens i on les plantes superiors, si existeixen, resten limitades a escletxes, replanets i relleixos on s'acumula una mica de sòl. El recobriment de la vegetació normalment és baix, llevat dels casos en què hi ha poblacions importants d'orella d'ós, de molses o de petites mates (lluqueta nana, púdol menut...) arrapades a la roca. Les formes vegetals que hi predominen són hemicriptòfits en roseta, petits camèfits pulviniformes, nanofaneròfits, molses i líquens; moltes presenten adaptacions per suportar períodes de sequera.

Ecologia

Àrees biogeogràfiques – Estatges alpí i subalpí, muntanya mitjana i muntanya mediterrània.

Ambients que ocupa – Ambients molt diversos.

Clima – Alpí, subalpí, medioeuropeu o mediterrani muntanyenc.

Substrat i sòl – Roques calcàries o conglomeràtiques. A les escletxes, replans i relleixos s'hi acumula una capa de sòl, normalment prima i amb carbonats, d'humitat variable (depenent de les condicions locals i temporals).

Flora principal

	dom.	ab.	sign.	sec.
Plantes vasculars				
Ramonda myconi (orella d'ós)			•	
Antirrhinum molle (gatolins)			•	
Artemisia umbelliformis			•	
Asplenium fontanum (falguereta de roca)			•	
Asplenium ruta-muraria (falzia blanca)			•	
Asplenium trichomanes (falzia roja)			•	
Asplenium viride (falzia verda)			•	
Brassica repanda (ravenissa de roca)			•	
Campanula affinis (campaneta gran)			•	
Campanula speciosa (campaneta gran)			•	
Cystopteris fragilis			•	
Erinus alpinus			•	
Globularia repens (lluqueta de roca)			•	
Hieracium amplexicaule			•	
Lonicera pyrenaica (xuclamel de roca)			•	
Moehringia muscosa (herba prima)			•	
Petrocoptis montsicciana			•	
Polypodium vulgare s.l. (polipodi)			•	
Potentilla alchemilloidis (peucrist)			•	
Potentilla caulescens (te de soqueta)			•	
Potentilla nivalis			•	
Rhamnus pumilus (púdol menut)			•	
Salix tarraconensis			•	
Sarcocapnos enneaphylla (herba freixurera)			•	
Saxifraga catalaunica (corona de reina)			•	
Saxifraga corbariensis (herba del nord)			•	
Saxifraga longifolia (corona de rei)			•	
Saxifraga media			•	
Saxifraga paniculata			•	
Silene borderei			•	
Molses				
Anomodon viticulosus			•	
Ctenidium molluscum			•	
Homalothecium sericeum			•	
Neckera complanata			•	
Neckera crispa			•	
Líquens				
Acarospora scabra				
Aspicilia calcarea				
Caloplaca spp.				
Polyblastia spp.				
Thelidium spp.				
Verrucaria nigrescens				
Xanthoria calcicola				
Xanthoria elegans				
Theloschistes contortuplicatus				

Distribució dins el territori català

Pirineus (incloent-hi els Prepirineus) i territoris olositànic, ausosegàrric i catalanídic.

Gestió, usos i problemes de conservació

En general, no se'n fa cap ús ni presenta problemes de conservació. En aquells llocs on viuen plantes rares o endèmiques caldria controlar l'excessiva freqüentació d'escaladors. Quan es tracta de roques ombrejades dins del bosc, són sensibles a les tales i als incendis.

Hàbitats CORINE

62.12 Roques calcàries, amb *Saxifraga media*, *Potentilla nivalis*, *P. alchemilloidis*..., de l'alta muntanya pirinenca

Saxifragetum mediae Br.-Bl. 1934 em. nom. 1948

Saxifrago longifoliae-Ramondetum myconii Br.-Bl. 1934 subass. *valerianetosum apulae*

Asperulo-Dethawietum tenuifoliae Gruber 1976

Hieracio-Potentilletum alchemilloidis Vigo et Soriano 1984

Saxifrago caesiae-Valerianetum apulae Carrillo et Ninot 1986

Sileno borderei-Potentilletum nivalis (G. Monts.) Ninot et Soriano 1996

Exclusiu de la unitat. Força probable.

62.151 Roques calcàries, amb *Potentilla caulescens*, *Saxifraga longifolia*, *Asplenium fontanum*..., de l'estatge montà i de les muntanyes mediterrànies

Petrocoptido-Antirrhinetum mollis O. Bolòs 1954

Saxifragetum catalaunicae Br.-Bl. et Font Quer 1934
Hieracio-Salicetum tarraconensis Br.-Bl. et O. Bolòs 1950
Antirrhinetum pertegasii O. Bolòs 1967
Ramondo-Asplenietum fontani O. Bolòs et Masalles 1983
Valeriano longifoliae-Petrocoptidetum hispanicae O. Bolòs et Monts. ex Fernández Casas 1970
Saxifrago longifoliae-Ramondetum myconii Br.-Bl. 1934
Asplenietum catalaunici Fdz. Casas cor. Bolòs et Vigo 1984

Exclusiu de la unitat. És l'hàbitat més probable.

62.152 Roques calcàries ombrejades i sovint humides, amb diverses falgueres (*Cystopteris fragilis*...), dels estatges montà i subalpí
Asplenio-Cystopteridetum fragilis Oberd. (1936) 1949

Exclusiu de la unitat. Molt poc probable.

62.1C+ Roques calcàries ombrejades, amb vegetació comofítica de molses i falgueres, de l'estatge montà i de la muntanya mediterrània
Anomodonto-Moehringietum muscosae O. Bolòs et J. Vives 1957
Polypodio cambrici-Saxifragetum corbariensis Molero et Pujadas 1984

Exclusiu de la unitat. Poc probable.

62.41 Roques calcàries colonitzades per líquens, no litorals

No exclusiu de la unitat. Forma part també de la unitat 62a. Força probable.

Tipus d'hàbitats d'interès comunitari

8210 Costers rocosos calcaris amb vegetació rupícola [llevat de l'hàbitat 62.41]

Superfície cartografiada

11.991,0296 ha

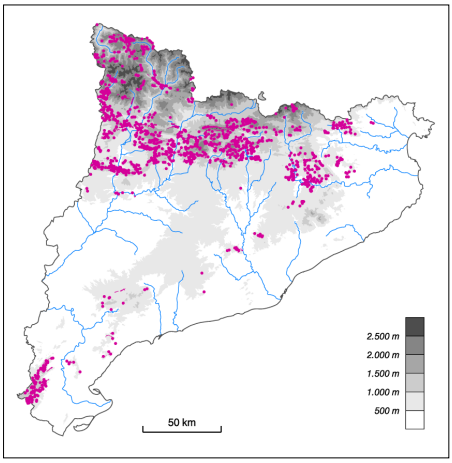

62e Codines amb caragoles (*Erodium rupestre*, *E. glandulosum*), *Arenaria agreggata*, *Allium senescens*..., en terrenys calcaris o conglomeràtics, a la muntanya mitjana poc plujosa i a les serres catalanídiques

Aspecte

Codines i afloraments rocosos, poblats per petites mates, per herbes anuals i per algunes plantes bulboses, que es desenvolupen durant el període humit de la primavera. Les fissures més amples poden ser colonitzades per arbustos força grossos, com la savina o el boix.

Ecologia

Àrees biogeogràfiques – Muntanya mediterrània.
Ambients que ocupa – Roques planeres o lleugerament pendents, sovint en situació culminal, on hi ha una erosió molt activa, especialment a causa del vent.
Clima – Mediterrani muntanyenc. Topoclima caracteritzat pels forts contrastos de temperatura i d'humitat i una intensa acció del vent.
Substrat i sòl – Conglomerats calcaris, més rarament calcàries compactes. Sòls incipients o esquelètics, sovint molt pedregosos, que retenen molt poc l'aigua.

Component vegetal

	dom.	ab.	sign.	sec.
Narcissus assoanus (almesquí)		•		
Erodium rupestre (caragola)			•	
Erodium glandulosum (caragola)			•	
Arenaria agreggata			•	
Allium senescens (all colombí)			•	
Dipcadi serotinum (marcet)			•	
Allium moly			•	
Festuca gr. *ovina*				•
Koeleria vallesiana (herba rodona)				•
Satureja montana (sajolida)				•

Distribució dins el territori català

Prepirineus i territori catalanídic septentrional i central.

Gestió, usos i problemes de conservació

En alguns casos són freqüentades pel bestiar com a lloc de pas, però no se'n fa un ús tradicional determinat que generi problemes de conservació.

Hàbitats CORINE

62.32+ Codines amb caragoles (*Erodium rupestre*, *E. glandulosum*), *Arenaria agreggata*, *Allium senescens*..., en terrenys calcaris o conglomeràtics, a la muntanya mitjana poc plujosa i a les serres catalanídiques
Narcisso-Erodietum rupestris Romo 1989
Erodio-Arenarietum capitatae J. Vives 1964
Erodietum rupestris O. Bolòs 1956

Tipus d'hàbitats d'interès comunitari

Cap.

Superfície cartografiada
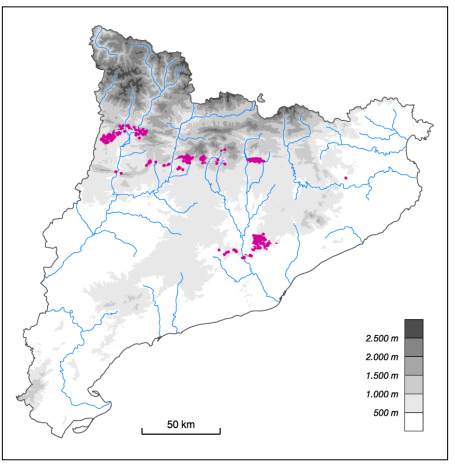
2.765,6920 ha